

Ἀναμνηστικὸν τεῦχος τοῦ Κυπαρ. Στεφάνου.

Ποιήσεις.—Ἐκ βαθέων, Τσιριμώκου.—Τραγούδια τοῦ καλοῦ καιροῦ, Ζερβοῦ.—Κ' ἐπὶ Γῆς εἰρήνη, Δούρα.—Τραγούδια σὲ μοντέρνους σκοποὺς, Μπουφίδου.—Γυρισμοὶ, Φιλύρα.—Σονέττα, Κοκκινέκη.—Τί λέν τὰ κύματα, Στρατήγη.—Τραγούδια τῆς φυλακῆς, Δαμβέργη.—Ἀσφόδελοι, Μαλακάση.—Ἀπολλώνειον ᾄσμα Σκίπη.—Τραγούδια, Αἰκ. Κατσιφοῦ.—Ἐκτον βιβλίον ἀσμάτων, Ραφτοπούλου.

Τύπος.—Νέαι ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν. Βαλ-

κανικὸς Ταχυδρόμος (Καθημερινή).—Φιλελεύθεροι Ἀρχαί.—Νέον Πνεῦμα (καθημερινή).—Ἐλεύθερον Βῆμα.—Ἐλεύθερος ἄνθρωπος.—Ὁ ἀλύτρωτος.—Ἐφημερὶς τοῦ μετώπου.—Βυζαντινὴ ἐπιθεώρησις.

Περιοδικά.—Ἀπ' ὅλα.—Σφαῖρα.—Νέον φῶς.—Revue de Grèce.—Les Annales Francohelleniques.—Ναυτικὴ Δόξα.—Τὸ Γέλιο.—Ὁ Βωμός.—Τὸ Μέλλον.—Ἐλεύθερον Βυζάντιον.—Πανεπιστημιακὴ ἐπιθεώρησις. Ἐπανελήφη ἡ ἔκδοσις τῆς «Λύρας». Διεκόπη ἡ «Οἰκονομικὴ Ἑλλάς».

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΦΥΡΣΤ

Ἡ φιλόξενος αἰθουσα τοῦ «Γέο» ἐστέγασε ἔργα πλήρη ὑπαίθριου φωτός, τύπους καὶ τοπεῖα τῆς Ἀττικῆς, ἐνὸς ξένου ζωγράφου τοῦ κ. Walter Fürst, Τσέχου τὴν καταγωγὴν, ἀπὸ διετίας διαμένοντος ἐν ἈθINAIS. Ἀνήκει εἰς τὴν σχολὴν εἰς ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα: Expressionisme. Τὰ ἔργα του δὲν ἔχουσιν ψυχὴν δὲν εἶνε ὑποδλητικά. Ἐντυπωπικὰ ἀπλῶς, διακοσμητικά. Ὁ κ. Φῦρστ κυρίως εἶνε decorateur.

«Ὑπὸ τὰ κυπαρίσσια» ἔνας συνδυασμὸς φύσεως καὶ φαντασίας, ἔχει καλὴν προοπτικὴν.

Ἡ Ἀκρόπολις—μία ἄποψις τοῦ τείχους τῆς ἀπὸ τὴν Πλάκαν εἰλημένη. Κανεὶς ἕως τῶρα ζωγράφος δὲν ἐσκέφθη νὰ παρουσιάσῃ τὴν Ἀκρόπολιν χωρὶς τὸν Παρθενῶνα. Εἶνε πρωινὴ ὥρα καὶ ὁ δρόμος ἔχει βάθος καὶ φωτισκίαν ἐπιτυχῇ.

Ὁ Κοκκιναρᾶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λυκόφωτος εἶνε μία καλὴ σπουδὴ φωτισμοῦ. Ἡ χαράδρα τῆς Χελιδονοῦς ἀρ' ὑψηλοῦ ζωγραφισμένη εἶνε ἔργον μᾶλλον φουτουριστικόν.

Τὰ Ἀναφιώτικα, ὁ γνωστὸς συνοικισμὸς τῶν Ἀθηνῶν διασώζει τὸν ἰδιαιτέρον χαρακτηρισμὸν του, εἰς μίαν ἡρεμὸν ἀτμόσφαιραν. Ὑπὸ ἔποψιν ὁμῶς σχεδίου ὑστερεῖ. Τὰ σπίτια φαίνονται νὰ γέρονται, ὡς σεισμόπληκτα. Τὸ ἔργον ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας ἀντὶ 2,000 δρα. Οἱ «Χαρτοπαῖκται» ἔχουν συνθετικὰς ἀρετάς. Εἰς τὰς φυσιογνωμίας τῶν παικτῶν ἀποτυπώνται ὁ κόματος καὶ ἡ ἔντασις τῆς προσοχῆς.

Ὁ πίναξ «Ἡ Μενιδιάτισσις εἰς τὴν ἐκκλησίαν» ἀποτελεῖ μίαν πρωτότυπον προσπάθειαν ἀπλοῦ λευκοῦ χρώματος χωρὶς νὰ εἶνε μονότονον καὶ εἶνε τὸ μεγαλεῖτερον εἰς μέγεθος ἔργον τῆς ἐκθέσεως, ἀλλ' ὅχι εἰς τέχνην μεγαλεῖτερον.

Αἱ προσωπογραφίαι—τύποι μᾶλλον—εἶνε καλὰ σχεδιασμένοι, μὲ μίαν περίεργον προτίμησιν γωνιωδῶν προσώπων. Ἐχουν ἔκφρασιν, μὲ χρωματισμοὺς κτυπητοὺς, μὲ καθαρότητα, κεφαλὰί εἰργα-

σμέναι μετὰ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν.

Ὁ κλέπτῃς τῶν μήλων, ἕνα παιδί τὸ ὁποῖον φοβεῖται μήπως ἀνακαλυφθῇ εἶνε τὸ καλλίτερον. Ὁ Ριζαρίτης, ὁ Χωρικός, ὁ Μαχητὴς τοῦ Σικρᾶ μετὰ τὴν ταιριασμένην μορφήν, ὁ Λοῦστρος—ἕνα πρότυπον κλασικοῦ τύπου, ὅστις ἀπεδόθη καλλιτεχνικώτατα—τὸ Προσφυγόπουλο καὶ τὸ Ἀρρωστο παιδί πολὺ ἐκδηλωτικὸν τῆς ἐξαντλήσεως καὶ εἰς τὸ χρῶμα καὶ εἰς τὴν μορφήν—ὅλα ἐκφραστικά.

Τὴν ἔκθεσιν συμπληρώνουν θεατρικὰ decors μιᾶς φανταστικῆς ὑπερέττας—προωρίζοντο ἀρχικῶς διὰ τὴν «Ἀσπρην τρίχα»—σκηνογραφίαι καὶ κουστούμια μὲ πολὺ γούστο, μὲ ποικιλίαν καὶ πολυτέλειαν φιλοτεχνημένα. Εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ καλλιτέχνης θὰ ἐγκατασταθῇ ἀσφαλῶς θὰ εὑρὸν μίαν καλὴν θέσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὁ κ. Φῦρστ δίδει μὲ τὴν ἔκθεσιν του ἕν διδάγμα πολυτίμου. Καίτοι ξένος, παρουσίασε μίαν ἔκθεσιν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἑλληνικὰ ἔργα. Κρὶ εἰδικώτερον τὸν ἀπησχόλησε ἡ συνοικία ἐκείνη τῶν Ἀθηνῶν ἡ ὁποία διατηρεῖ κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως τὸν παλαιὸν τύπον, τὸν τόσον χαρακτηριστικὸν ἀλλὰ καὶ ἀνεκμετάλλευστον ἀπὸ τοῦ καλλιτέχνης μας.

Περὶ τὰ 15 ἔργα ἡγοράσθησαν ὑπὸ τῶν κ. κ. Πάτση, Ντὲ Μπιγύ, Ἀστερίου, Σ. Βαρσιδάκη, Σαλιάρη, Τόμπρου, Μαγιάτη, Ζαρίρη, Κασδόνη, Φωκᾶ, Τσιτσουπούλου.

